

TABERNAKEL IN PERSPECTIEF (3) – Het Brandofferaltaar HJM Sales, 11-12-2015

Geliefde broeders en zusters, in deze inleiding wil ik het Brandofferaltaar, dat in de Voorhof van het Tabernakelcomplex stond, behandelen. Dit altaar was van groot belang in de Joodse godsdienst en is in schaduwbeeld het fundament van ons geloof. Want het wijst op het kruis waarop onze Heiland Jezus stierf. Op dit altaar werden de voorgeschreven offeranden gebracht. In deze inleiding over dit grote thema kan ik slechts enkele punten behandelen.

Ex. 27:1-2,4,8 – *“Gij zult ook een altaar maken van sittimhout; vijf ellen zal de lengte zijn, en vijf ellen de breedte (vierkant zal dit altaar zijn), en drie ellen zijn hoogte. En gij zult zijn hoornen maken op zijn vier hoeken; uit hetzelfde zullen zijn hoornen zijn, en gij zult het met koper overtrekken.Gij zult het een roostermaken van koperen netwerk; Gij zult hetzelfde hol van planken maken; gelijk als Hij u op den berg geweest heeft, alzo zullen zij doen.”* In gelijke zin Ex. 38:1-7.

Het altaar was hol, van sittimhouten (acacia) planken gemaakt, doch met koper overtrokken. Het was vierkant (5 x 5 el) en 3 el hoog. Aan de hoeken waren vier koperen hoornen bevestigd. In het midden van het altaar lag een koperen rooster. Hierop werd het geslachte dier gelegd, dat moest worden verbrand. Het belangrijkste offer was het brandoffer.

Lev. 1:1-9 – *“En de HEERE riep Mozes, en sprak tot hem uit de tent der samenkomst, zeggende: Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Als een mens uit u den HEERE een offerande zal offeren, gij zult uw offeranden offeren van het vee, van runderen en van schapen. Indien zijn offerande een brandoffer van runderen is, zo zal hij een volkomen mannetje offeren; aan de deur van de tent der samenkomst zal hij dat offeren, naar zijn welgevallen, voor het aangezicht des HEEREN. En hij zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij, om hem te verzoenen. Daarna zal hij het jonge rund slachten voor het aangezicht des HEEREN; en de zonen van Aäron, de priesters, zullen het bloed offeren, en het bloed sprengen rondom dat altaar, hetwelk voor de deur van de tent der samenkomst is. Dan zal hij het brandoffer de huid aftrekken, en het in zijn stukken delen. En de zonen van Aäron, den priester, zullen vuur maken op het altaar, en zullen het hout op het vuur schikken. Ook zullen de zonen van Aäron, de priesters, de stukken, het hoofd en het smeer, schikken op het hout, dat op het vuur is, hetwelk op het altaar is. Doch zijn ingewand, en zijn schenkelen zal men met water wassen; en de priester zal dat alles aansteken op het altaar; het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een liefelijken reuk den HEERE.”*

Uiteraard kon een mannelijk rund alleen door rijke mensen als brandoffer voor hun zonden worden geofferd. Uit Lev. 1:10,14 blijkt dat ook een ram, tortelduiven of jonge duiven als brandoffer geofferd mochten worden. Minder rijke, cq. arme, mensen mochten die brengen.

De geestelijke betekenis

Het is goed om ons te verdiepen in de geestelijke betekenis van het Brandofferaltaar en het brandoffer. Het ging om het brengen van offeranden. “Offerande” is in Hebreeuws “korban” (קרבן), een woord afgeleid van “offeren”, nl. “kaarav” (קרב). Het betekent “naderen, naderbij komen”. We zien meteen Gods bedoeling met het offeren weerspiegeld. God wil dat wij Hem naderen. Hij wil Zich met ons verzoenen. God wil met ons een relatie opbouwen. De plaats waar de offeranden werden gebracht was een altaar. De Hebreeuwse grondtekst van “altaar” is “mizbeach” (מִזְבֵּחַ), letterlijk “een plaats om te slachten, om te offeren”. Dit woord is een samentrekking van “mi” (מִי) dat een afgekorte aanduiding is voor “plaats” en van de stam “zaabach” (זָבַח) dat “slachten, doden, met de nadruk op offeren” betekent. Dit werkwoord wordt gebruikt om het doden van dieren voor offerandes aan te duiden, maar dan niet het slachten van dieren door priesters, maar wél door particuliere individuen die voor eigen rekening offerandes brachten. M.a.w., ieder, naast de priesters óók het gewone volk,

moest op dit altaar zijn offer brengen. Als de priesters dieren slachtten, werd vaak het werkwoord “*sjaachat*” (שַׁחַת) gebruikt, dat “*doden, slachten, afmaken, kelen*” betekent.

Het Brandofferaltair was dus de plaats waar offerdieren werden geslacht en vervolgens met vuur werden verbrand. De belangrijkste offerande was zoals gezegd het brandoffer, vaak een volkomen, prachtig mannelijk rund, waaraan geen enkel gebrek mocht zijn. Het werd geslacht om verzoening te doen voor een mens uit het volk van Israël (Lev. 1:2-4), dus voor een individu, willekeurig wie dan ook, die de begeerte had om dit offer aan God te brengen. Als genoegdoening voor zijn zonden! Het dier moest worden geofferd op een “*mizbeach*”, de ultieme en enige plaats waar zij hun brandofferdier konden brengen.

Dan moest hij zélf zijn hand op de kop van het dier leggen en als het ware één worden met het dier dat in zijn plaats zou treden. Want het loon van de zonde is de dood (Rom. 6:23) en dit dier zou nu voor hem sterven. Hij voelde onder zijn hand de angstbevingen van het dier, dat door de geur van al dat gestorte bloed bij het Brandofferaltair besepte, dat iets vreselijks met hem zou gaan gebeuren. Die persoon moest daarom innerlijke bewogenheid en dankbaarheid ten aanzien van het offerdier ervaren, omdat hij besepte dat het zijn zonden waren, waardoor dit onschuldige dier zou moeten sterven. Het kan niet anders, dan dat iemand, die met een eerlijk, verslagen hart zijn offer bracht, innerlijk werd bepaald bij zijn zonden, daar spijt van had en ze aan God beled.

Dan moest die persoon zélf het dier de hals afsnijden, slachten, stropen en in stukken delen. Waarna de priesters het bloed offerden en rondom het altaar spengden en de lichaamsdelen op het altaar schikten en het vuur aanstaken. Dit brandoffer, dit vuuroffer, was dan een lieflijke reuk voor de Heer. Omdat de zonden van die persoon waren beleden en verzoend door het bloed van het dier (Lev. 1:9). Omdat nu de relatie met God was hersteld. Door de bloedstorting is er immers vergeving (Hebr. 9:22)!

Als we hier biddend over nadenken, dan beseffen we dat het Brandofferaltair wijst naar Golgotha, waar Jezus als Gods Lam in onze plaats op een houten kruis werd gelegd en voor onze zonden stierf. God gaf een volmaakt Offerlam, waaraan geen gebrek was (Lev. 1:3), om voor onze zonden verzoening te doen. Want alleen het offer van een onberispelijk en volmaakt, zondeloos en onschuldig Lam kon de roep van Gods gerechtigheid om wraak en straf over onze zonden tot zwijgen brengen.

Maar het kruis is voor ieder een persoonlijke zaak, welke een individuele beslissing vraagt. Zoals ieder individu uit het volk van Israël zélf moest besluiten om een brandoffer te brengen! Ieder zal persoonlijk voor eigen rekening het kruis moeten aanvaarden en de zonden moeten belijden, en ook persoonlijk de offerande van zijn leven aan Jezus moeten brengen. Ieder mens zal zelf de verzoening met God moeten zoeken en ervaren. Men wordt geen christen door geboorte. Alleen het feit dat Jezus als plaatsvervangend Zoenoffer, Verlosser en Meester is aanvaard, maakt ons tot Gods kind (Joh. 1:12). Ieder moet zélf zijn hand op het Lam leggen en in gemeenschap met Jezus treden en de zonden belijden. Ieder zal zélf moeten begrijpen dat Jezus onschuldig op het kruis moest sterven. Dat Zijn Bloed werd vergoten en Hij werd gestroopt in zijn plaats. Alleen dán zal verzoening met God kunnen worden ervaren.

Het Brandofferaltair getuigt van een open uitnodiging voor ieder mens

Zowel uit de plaats van het Brandofferaltair in de Tabernakel als uit z'n afmetingen blijkt Gods liefde voor de mens, die reddeloos verloren zou zijn als Jezus niet Zijn reddingswerk op het kruis zou hebben volbracht. En Zijn offer is werkelijk voor elk mens op aarde bestemd.

Het Brandofferaltair stond vóór de Deur van de Tent der Samenkomst. Maar tússten het Brandofferaltair en de Deur stond nog het koperen Wasvat (Lev. 1:5b; Ex. 40:29-30). Het Brandofferaltair was daarom het éérste wat de mensen zagen, wanneer ze vanuit de woestijn door de Poort de Voorhof van de Tabernakel betraden. Ze werden dus onmiddellijk met dit altaar en de indringende beelden van het slachten van dieren geconfronteerd. Het

was een plaats die aandacht trok. Het herinnerde hen aan het grote belang van het Brandofferaltaar. Het herinnerde hen, dat zij verzoeningsofferanden aan God voor hun zonden moesten brengen en dat deze uitsluitend op dit Brandofferaltaar konden worden gebracht.

Zo zal ook elke persoon die vanuit de wereld de Gemeente betreedt, of op een andere manier kennis maakt met Gods Koninkrijk, alleréérst geconfronteerd (moéten) worden met het kruis van Jezus. In elke gemeente moet Jezus' kruis duidelijk aanwezig zijn in álle preken en gedragingen en onderlinge verhoudingen van de gemeenteleden. Want in Gods plan tot redding van de mens neemt het kruis waarop Zijn Zoon stierf de allervoornaamste plaats in. Een per definitie voor iedereen zichtbare en opvallende plaats! Men kan uitsluitend via het kruis worden gered. Niemand kan tot God naderen dan door Jezus. Alleen Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven (Joh. 14:6). Jezus werd voor de hele mensheid geslacht, zichtbaar tentoongesteld voor iedereen. Zie op Hem en wordt gered! Joh. 1:29 – *“Des anderen daags zag Johannes Jezus tot zich komende, en zeide: Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!”*

Zoals gezegd weerspiegelen ook de maten van het Brandofferaltaar een uitnodiging aan ieder mens uit ieder volk om tot Jezus te komen en door Hem verlost te worden. Want het altaar was vierkant, vijf ellen lang, vijf ellen breed en drie ellen hoog (Ex. 27:1).

Vijf is het getal van Gods verlossing. Zo had Jezus vijf diepe wonden in handen, voeten en zijde, nadat Hij aan het kruis was genageld. Het geld van verlossing in Num. 3:46-48 was vijf sikkels. David versloeg Goliath met vijf stenen, waarmee hij Israël verlostte. Jezus voedde de schare met vijf broden en 'lostte' hen van honger (Matt. 14:17-19).

Vijf wordt in Hebreeuws uitgebeeld door de letter *“he”* (ה), welke verwijst naar *“aanbidding, uitzien naar God”* en *“openbaring”*. Abram kreeg van God de naam Abraham, toen hij met God een verbond aanging en zich liet besnijden als teken van het verbond (Gen. 17:1-11). D.w.z., aan zijn naam werd de *“he”* toegevoegd. Abraham werd een aanbidder van God. Indien wij werkelijk een geopenbaarde blik op het kruis ontvangen en ons hart vullen met de wonden van Christus en wij besluiten om Hem voortaan te gehoorzamen en te dienen, dan zal er ook in ons hart een diepe aanbidding van Jezus komen.

Het altaar was drie ellen hoog. In verband hiermee merk ik eerst op dat het Nederlandse woord *“altaar”*, dat in Exodus 27 en Leviticus 1 wordt gebruikt, afgeleid is van het Latijnse *“altare”*. Dit woord is een samenstelling van twee woorden, namelijk van *“alta”*, dat *“hoog”* betekent, en van *“ara”*, dat wil zeggen *“een plaats waar een vuur brandt”*. Het branden van vuur was uiteraard logisch omdat de offerdieren moesten worden verbrand, opdat de rook als een lieflijke geur ten hemel zou kunnen opstijgen (Lev. 1:9).

Waar het mij om gaat is, dat het Brandofferaltaar drie ellen hoog was en dus té hoog om comfortabel aan te werken (een el varieerde tussen ongeveer 45 en 55 cm). Zeker als men bedenkt, dat de gemiddelde lengte van de mens toen minder was dan nu. Gezien de hoogte moet er een opgang (aarden helling) naar het altaar zijn geweest, om het voor de priesters gemakkelijker te maken om te kunnen werken. Want Ex. 20:26 verbood de priesters om een trap te gebruiken.

Maar God wilde hiermee iets duidelijk maken. Want Hij liet Jezus bewust op een hoge plaats sterven, nl. een kruis, opdat de mensen van ver Zijn offer zouden kunnen aanschouwen om gered te worden. Net zoals door giftige slangen gebeten Israëlieten van ver op de koperen slang konden zien om genezing te vinden (Num. 21:1-9; Joh. 3:14-16; 12:32-33).

Drie is het getal van de Drie-enige God. God openbaart Zich in de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Maar Zij zijn Één. Hun volmaakte getuigenis luidt, dat de Zoon op het kruis moest sterven, als enige plaats van verlossing voor de mens.

De vierkante vorm betekent dat de verzoening die op dit altaar tot stand komt, bestemd is voor de hele wereld. Want vier is het getal dat verwijst naar Gods bemoeienis met de wereld. Denk aan de vier windrichtingen noord, oost, zuid en west, aan de vier seizoenen lente,

zomer, herfst en winter, aan de vier elementen lucht, vuur, aarde en water, aan de vier evangelieën. Joh. 3:16 – *“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”*

Ook als we de Hebreeuwse grondtekst onderzoeken, zien we dat de verzoening bestemd is voor ieder mens, wáár hij ter wereld ook woont. Het woordje “vierkant” uit Ex. 27:1 is in Hebreeuws “*ravoe-a*” (רבוּע), dat is verwant aan het woord voor “vier”, namelijk “*arba’ah*” (אַרְבַּעָה). Maar de stam “*raava*” (רבע), waaruit “*ravoe-a*” (רבוּע) is afgeleid, heeft als (tweede) betekenis “*wijd verspreid uiteenliggen*”. De verlossing op grond van de verzoening die door Jezus tot stand is gebracht, is bestemd voor álle mensen die geloven, hoe wijd verspreid zij ook over de wereld wonen. Zwart, bruin, geel, rood, blank, of men nu woont op de ijsvlakten van Groenland, of in de grote miljoenensteden, of op het platteland, of in de diepste jungles. Jezus stierf voor ieder die gelooft (Joh. 3:16). Hallelujah!

Er is een bijbelse uitspraak: *“Ik zal de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooide dochters van Juda vergaderen van de vier einden der aarde”* (Jes. 11:12). Direct bedoeld voor het verstrooide Israël. Het toont hoe God handelt. Het gaat mij om de frase “*de vier einden der aarde*”. In Hebreeuws “*arba kanfoth ha-arets*” (אַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ). “*Kanfoth*” (כַּנְפוֹת) betekent letterlijk “*vleugels*”. Een vogel die de vleugels uitspreidt, toont zijn uiterste bereik. Wat wil dit zeggen? Het betekent dat als God Israël’s verstrooiden terug laat keren, Hij ze uit alle uithoeken van de aarde haalt en op Zijn vleugels naar het Beloofde Land draagt. Datzelfde doet Hij voor elke heiden waar ook ter wereld die Jezus aanneemt.

De maten van het Brandofferaltair weerspiegelen dus Gods grote Liefde voor de mensheid. In het kruis openbaart Hij ons Zijn Liefde. God wil de mens verlossen van zonde en Zich met hem verzoenen. Maar alléén door het kruis (2 Cor. 5:18-21)! Gods uiteindelijke doel is, dat wij onze trots, eigen eer en verheffing prijs zullen geven en aan Hem alle eer zullen geven. Hij wil dat wij net als Abraham een aanbidder van Hem worden en onze handen naar Hem in aanbidding zullen opheffen, zoals ook Abraham deed.

Aan de vier hoekpunten van het Brandofferaltair waren vier “*hoornen*” bevestigd (Ex. 27:2). In Hebreeuws “*keren*” (קֶרֶן). Hoornen zijn in de bijbel o.a. symbolen van kracht (Ps. 18:2-3, Hab. 3:4, Luk. 1:68-71, Openb. 5:6), want ze zitten aan de kop van een krachtig dier, zoals een ram of stier. Maar hoornen zijn ook het beeld van Gods heerlijkheid. “*Keren*” (קֶרֶן) betekent ook “*lichtstraal*”. En dáárin zit de werkelijke kracht! Johannes van Patmos viel als dood neer toen hij Jezus’ geweldige heerlijkheid zag (Openb. 1:17).

Hab. 3:4 – *“En er was een glans als des lichts, Hij had hoornen aan Zijn hand, en aldaar was Zijn sterkte verborgen.”* Het woord “*hoornen*” is hier onjuist vertaald. Het moet “*lichtstralen*” zijn. God, Die omhult was met licht, had lichtstralen aan Zijn hand.

Toen Mozes van de berg afkwam met de stenen tafelen straalde zijn aangezicht zó sterk door de lange tijd in Gods aanwezigheid, dat de Israëlieten dat licht niet konden verdragen. Ex. 34:35 – *“Zo zagen dan de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes, dat het vel van het aangezicht van Mozes glinsterde; derhalve deed Mozes het deksel weder op zijn aangezicht, totdat hij inging om met Hem te spreken.”* Het woord dat hier voor “*glinsteren*” is gebruikt, komt van de werkwoordsvorm van “*keren*”, namelijk “*karan*” (קָרַן).

De hoornen getuigen van Gods Liefde. Hij wil door het kruis een veilige schuilplaats in Zijn heerlijke nabijheid en een krachtige, eeuwige verlossing bieden (Hebr. 9:12)! Aan ieder mens wordt deze verlossing aangeboden. In het Allerheiligdom vindt je Zijn heerlijkheid. Vrijmoedig mag je komen (Hebr. 10:19-22) en daardoor, door dicht bij God te vertoeven en Hem te aanschouwen, zal je karakter worden veranderd. Totdat je straalt van Zijn heerlijkheid. In typebeeld zien we dat ook. Overtreders die onopzettelijk kwaad of doodslag hadden begaan, konden vluchten en de hoornen van het Brandofferaltair beetpakken of ook naar een zgn. vrijstad vluchten. Hierna waren zij gevrijwaard van vergelding (Num. 35; 1 Kon. 1:50-51; 2:28). De overtreder werd gerechtvaardigd van schuld (rechtvaardigmaking).

De vloek der wet kwam op Jezus terecht

Dit brengt ons bij het feit dat de vloek der Wet, d.w.z. de vloek van God, op Jezus terecht kwam. Deut. 21:23 – *“Zo zal zijn dood lichaam aan het hout niet overnachten; maar gij zult het zekerlijk ten zelve dage begraven; want een opgehangene is Gode een vloek. Alzo zult gij uw land niet verontreinigen, dat u de HEERE, uw God, ten erve geeft.”* Het woordje “vloek” is in Hebreeuws “kelaalah” (קללה) en betekent “een volkomen, grondige verwenning, smaad, verafschuwing en verfoeiing”. Kunt u dit zich voorstellen? Jezus werd door Zijn eigen Vader verafschuwd omdat Hij met onze zonden was beladen? Gal. 3:13 – *“Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt.”*

Door de werkingen van z'n vlees en zondige karakter kon de mens niet aan Gods Wet gehoorzamen. Hierdoor was het oordeel onafwendbaar en had zijn zondige natuur als het ware Gods Wet volkomen krachteloos gemaakt (Rom. 8:3). Geen mens is in staat (gebleken) om (ooit) aan de eisen van de Wet te voldoen. De Wet was een vloek geworden. Ons oordeel stond vast. Daarom moest God Zijn Zoon zenden! Hij moest mens worden en in menselijk vlees op aarde wandelen en de zonde overwinnen. Wij konden dat niet. Alle mensen waren zondaren gebleken (Rom. 3:10-18, 20,23). Wat een Liefde van God! En op het einde van Zijn aardse wandel, toen Jezus volkomen zondeloos was gebleven, stuurde God Hem naar het kruis om voor ons te sterven (1 Petr. 2:22-24). Alleen als er een volkomen zondeloos, schuldloos plaatsvervangend offer zou worden gebracht, zou de roep van Gods gerechtigheid om wraak voor onze zonden gestild kunnen worden. Jezus ging vrijwillig voor ons naar het kruis (Hebr. 10:5-9) in gehoorzaamheid aan Zijn Vader. Jezus gaf Zich vrijwillig over, hoewel Hij wist wat Hem te wachten stond. Luk. 18:31-33 – *“En Hij nam de twaalfen bij Zich, en zeide tot hen: Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en het zal alles volbracht worden aan den Zoon des mensen, wat geschreven is door de profeten. Want Hij zal den heidenen overgeleverd worden, en Hij zal bespot worden, en smadelijk behandeld worden, en bespogen worden. En Hem gegeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derden dage zal Hij wederopstaan.”*

Jezus, Gods Offerlam, werd vrijwillig voor ons op het houten kruis, op Gods Brandofferaltair geslacht. Zijn bloed werd uitgestort voor ons. De vloek van God, Zijn Vader, viel op Hem, de geliefde eniggeboren Zoon. De toorn van God over onze zonden kwam op Zijn Kind, Die van de oudheid af de vreugde van Zijn Vader was (Spr. 8:22-31). God verafschuwde op dat moment die Persoon, die daar met onze zonden was beladen (Jes. 53:1-3) en in onze plaats stierf. God verborg zelfs Zijn aangezicht voor Jezus. Niet alleen de wereld verachtte Jezus, ook Zijn eigen Vader verachtte Hem op dat moment. Daarom ook moest God Jezus verlaten. Dit was misschien wel de grootste pijn voor zowel de Vader als voor Jezus. En Hij riep uit: *“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”* (Ps. 22:2 ; Matt. 27:46). Wat een diepe eenzaamheid moet Jezus hebben ervaren. De vloek van Zijn Vader was op Hem gevallen.

Het vuur van Gods toorn verteerde Jezus volledig, waardoor aan de eis van Gods Wet, dat elke zonde moet worden bestraft, werd voldaan. Het volle oordeel over de vreselijke zonden van alle mensen viel op Jezus. Wat een geweldige liefde en genade van God. Maar daarom zal God Jezus uitermate verhogen (Fil. 2:5-11), want omdat God rechtvaardig is, wekte Hij Zijn onschuldige Zoon op uit de dood om Hem te verheerlijken (Joh. 12:28b; 13:32).

Als wij hier over nadenken, dan is het duidelijk dat wij God beledigen door te menen dat wij o.g.v. eigen werken of eigen kracht behouden kunnen worden. Hij gaf Zijn Zoon prijs voor ons en zond Hem in de dood. Het is uitsluitend op grond van Zijn genade en barmhartigheid, dat wij door Jezus' Offer worden gerechtvaardigd (Rom. 3:23-25; 5:15-17; Tit. 3:5-7).

God wil Zich met de mens verzoenen

Uit genade mogen wij ons met God verzoenen middels Jezus' offer op het kruis, beter gezegd, Hij met ons. Het woord "verzoenen" in Lev. 1:4 komt van het Hebreeuwse "kaafar" (כָּפַר), dat "bedekken, met pek of lijm bestrijken, bepekken" betekent. Het wordt gebruikt voor "het doen van verzoening voor zonden, zuivering, goedmaken." Het betekent ook "negeren, ontkennen, loochenen". Het bloed van het offerdier bedekte de zonden van de mens zodanig dat God deze niet meer zag. Hij negeerde, ontkende en loochende als het ware de zonden. God zag alleen nog het gestorte bloed. Maar toch kon dit dierenbloed de zonden niet wegnemen. Wát een tegenstelling met het Bloed van Jezus, dat onze zonden volkomen wegneemt en ons schoon wast (Hebr. 10:11; 1 Joh. 1:7; 3:5; Openb. 1:5b). Als wij in diepe verslagenheid en berouw aan de voet van het kruis komen en onze afschuwelijke zonden belijden, dan zal God ons vergeven en ons geheel reinigen van onze zonden. God negeert of ontkent dan onze zonden niet. Neen, ze zijn er niet meer, omdat Hij ze heeft weggewassen.

Het Nederlandse woord "verzoenen" bevat het woord "zoenen, kussen". God boog Zich diep en kuste de berouwvolle zondaar, toen Zijn Zoon stierf. Het was God Zelf, Die verzoening voor ons deed. Het was Zijn initiatief. Hij heeft ons gezocht, niet wij. Jezus' Bloed neemt onze zonden volkomen weg en bekleedt ons met Zijn wonderbare gerechtigheid, waardoor elke belemmering tussen God de Vader en ons wordt weggenomen en volkomen verzoening tot stand wordt gebracht. Als God ons nu aanziet, ziet Hij alleen nog de blinkende gerechtigheid van Zijn Zoon (Rom. 5:1,9-11; 2 Cor. 5:17-21).

Wij zien een prachtig beeld van de verzoening in Noach's ark (Gen. 6:13-14,17-18). Noach moest de ark van binnen en buiten met pek bestrijken. Als hij dat niet deed zou het oordeelswater de ark binnendringen en zouden hij en zijn gezin sterven in het oordeel van Gods toorn. Hoe ontsnapte Noach? Door zijn leven volkomen van binnen en buiten met God te verzoenen. Door die verzoening was God met hem in een verbond getreden.

Het brandoffer is zoals gezegd een schaduwbeeld is van Gods Lam, Dat vrijwillig voor ons werd geofferd op het kruis. In Lev. 1:1-9 zien we wat Jezus voor u en mij heeft ondergaan.

Zo werd het offerdier geslacht waarna het bloed rondom het altaar werd gesprengd (Lev. 1:4-5). De aarde, vervloekt door de zonde van Adam (Gen. 3:17), werd doordrenkt met bloed. Ook Jezus' Bloed stroomde in de vervloekte aarde, toen Hij stierf op het kruis. Maar het was Zijn Ziel, die de vloek over de aarde daadwerkelijk verbrak, want de ziel zit in het bloed. Lev. 17:11 – "Want de ziel van het vlees is in het bloed; daarom heb Ik het u op het altaar gegeven, om over uw zielen verzoening te doen; want het is het bloed, dat voor de ziel verzoening zal doen." De Ziel in Jezus' Bloed doordrenkte de aarde als volkomen zoenoffer en verbrak de vloek over de aarde. En toen Hij stierf, gebeurde ook in de hemel iets wonderbaars. Jezus ging met Zijn eigen Bloed als de hemelse Hogepriester het hemelse heiligdom binnen en bracht voor ons een eeuwige verlossing tot stand. Hij besprengde en reinigde alle objecten in de hemel en verbrak ook de vloek van de Wet over ons leven, namelijk dat wij zouden moeten sterven als straf voor onze zonden (Hebr. 9:11-23).

Het offerdier werd gestroopt (Lev. 1:6). De huid, dat de schoonheid van het dier bepaalt en mede uitdrukking geeft aan de identiteit van het dier, werd afgetrokken. Het gebruikte Hebreeuwse werkwoord is "paasjat" (פָּשַׁט), dat "iemand van kleding ontdoen, ontbloten, (plotseling) aanvallen, plunderen, uittrekken, villen, stropen," betekent. Toen Jezus het lijden onderging, werd Hij als het ware gestroopt. Al het aantrekkelijke, alle heerlijkheid, werd Hem afgenomen. Hij werd bespot en bespuugd. Hij werd ontdaan van Zijn kleding en stond naakt te kijk. Men sloeg Zijn rug volkomen kapot met een vreselijke gesel. Men gebruikte Zijn gezicht als een keisteen en sloeg Hem met een kinnebak. Men drukte een kroon met scherpe, grote dorens in Zijn hoofd (herken het verbreken van de vloek (Gen. 3:18)). Men trok Zijn baardharen uit Zijn wangen. Stelt u zich de grote spijkers voor waarmee Hij aan het kruis werd genageld. Stelt u zich de vreselijke schok voor, die Zijn lichaam onderging toen

het kruis, waaraan Hij hing, werd opgericht en in een gat in de grond werd verankerd. Die klap was zó groot, dat de beenderen van Zijn Lichaam zich uit de gewrichten scheidten. Wat voor een intense droefheid moet in Zijn ogen zijn geweest toen de mensen, die Hij zó liefhad, Hem verwierpen. Toen Zijn eigen Vader Hem verliet.

Zijn aantrekkelijkheid werd 'afgestroopt'. Welk een intense vernedering moest Hij ondergaan. De heilige Zoon van God beroofd van kleding en naakt te kijk gezet. Wat een schaamte moet Hij hebben gevoeld. Jezus werd van Zijn heerlijkheid waarmee Hij als Zoon van God was bekleed, ontdaan. Wat een Liefde dat Hij dit voor ons wilde ondergaan. Wat een wonder, dat Hij deze goddelijke heerlijkheid nu op ons als Zijn toekomstige Bruid wil leggen (Openb. 21: 9-11; Efez. 5:27; Rom. 8:18). De Bruid zal worden bekleed met het onvoorstelbaar heldere, ontogankelijke Licht van God (1 Tim. 6:16), Die een verterend vuur is (Ex. 24:17; Deut. 4:24; 9:3; Jes. 30:27,30; Hebr. 12:29).

Jes. 33:14 – *“De zondaren te Sion zijn verschrikt; beving heeft de huichelaren aangegrepen; zij zeggen: Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwigen gloed wonen kan?”* Niemand, geen enkele zondaar, kan bij een verterend vuur wonen. Maar aan de Bruid is deze genade wél gegeven. De heerlijkheid en het Licht van haar Hemelbruidegom, de Zoon van God, werd net als de huid van het offerdier afgestroopt en aan ons werd gegeven! *“Huid”* is in Hebreeuws *“oor”* (עֹר) en het is geen toeval, dat dit woord precies hetzelfde wordt uitgesproken als het woord voor *“licht”* (אֹר), namelijk óók *“oor”*. Het wordt echter iets anders geschreven!

Maar Jezus werd ook geestelijk ontbloot, want Hij werd zonde voor ons gemaakt (2 Cor. 5:21). Naaktheid is in het Woord een typebeeld van de oude, zondige staat van de mens. Toen Adam en Eva hadden gezondigd, ontdekten zij dat zij naakt waren. Toen bekleedden zij zichzelf met vijgebladeren (Gen. 3:7). Maar God gaf hen rokken van dierenvelen als kleding (Gen. 3:21). Voor het eerst werden dieren geslacht en gestroopt om de zonden te bedekken. Als heenwijzing naar het toekomstige Offer van Gods Lam. Als heenwijzing naar de heerlijkheid die van Jezus zou worden afgestroopt. Jezus werd zonde gemaakt en dús werd Hij naakt. Op Jezus, Die Zelf nooit één zonde had gekend, werden alle zonden van de wereld gelegd. Opdat wij ook Zijn heerlijkheid en rechtvaardigheid mochten ontvangen. Dát is dat afgestroopte vel, de rechtvaardigheid én de heerlijkheid van Jezus.

Het offerdier werd in stukken gedeeld (Lev. 1:6-9), wat wijst op de verbrijzeling van Lichaam, Ziel en Geest van Jezus. Jes. 53:5 – *“Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden.”* Alles van Jezus, Zijn hele wezen, werd op het altaar gelegd. Zijn Lichaam werd kapot geslagen en ook alle aspecten van Zijn innerlijke karakter werden geofferd en prijsgegeven. Zijn Geest moest de diepste vernederingen ondergaan toen Hij werd bespuwd, bespot en vernederd. Zijn Ziel werd verbrijzeld toen Hij in Getsémané de zonden van de mensheid op Zich moest nemen (Matt. 26:38; Mark. 14:34).

De schenkelen (benen) van het offerdier verwijzen naar Jezus' uitwendige karaktereigenschappen, Zijn handel en wandel. De ingewanden (waar de Heilige Geest zetelt) van het offerdier, verwijzen naar de Geest (Joh. 7:38-39), Die Hij in de dood overgaf aan de Vader (Luk. 23:46). Het smeer (vet) van het offerdier als beste deel verwijst naar Jezus' diepste gevoelens (Zijn Ziel), zoals Zijn barmhartigheid, liefde en bewogenheid voor zielen (Matt. 9:36; 14:14; 18:27). Toen Jezus aan het kruis hing, riep Hij uit: *“Mij dorst”* (Joh. 19:28). Dat was niet zozeer een dorst naar water, maar een begeerte om zielen te redden van de dood. Het hoofd van het dier wijst op de gedachten van Jezus, dus op Zijn Geest maar eveneens Zijn Ziel. Ook Zijn gedachten (en gevoelens) gaf Hij volkomen prijs. Denk aan de diepe eenzaamheid, die Hij moet hebben ervaren toen iedereen Hem verliet en Zijn Vader Hem als het ware verstootte (Ps. 22:1-2; 88:15).

Omdat Jezus' offer zo volkomen is én werd geaccepteerd door God de Vader, kan Hij aan ons ook elke zonde, hoe vies ook, volkomen vergeven. Én kan Hij ons verlossen van elke gebondenheid in ons leven en van alles wat er niet goed is. En het is Gods ultieme wil, dat

ook ons innerlijk, ons karakter, geheel door Jezus wordt vrijgemaakt en wordt veranderd (omgevormd) naar Zijn Beeld.

Vergeving en verlossing mogen wij uit genade gratis ontvangen. Daarvoor betaalde Jezus de prijs. Maar willen wij Hem dienen, willen wij dat ons karakter wordt veranderd naar Zijn Beeld, dan kost ons dat wél een prijs! Namelijk de inzet van ons hele leven. Ook Jezus moest Zich geheel prijsgeven uit liefde voor ons. Elk facet van Zijn wezen, van Zijn Lichaam, Ziel en Geest werd volkomen verbrijzeld.

Het offerdier werd tenslotte door vuur tot as verteerd (Lev. 1:7-9). Het brandoffer moest, nadat het in stukken was gedeeld, worden verbrand. Er moest vuur aan te pas komen. En er werd uiteraard hout op het altaar gelegd, waarop de stukken werden geschikt, zodat het vuur goed brandde.

Vuur is een element dat bij God hoort. Hij is een God, Die wordt omringd door vuur (Ezech. 1:4-28), en Die een vurig offer van Liefde bracht voor een verloren wereld. In Zijn toorn is Hij ook vuur, een verterend vuur. Toen Jezus stierf, werd Hij verteerd door Gods toorn over de zonden die op Hem waren gelegd. Gods vuur verteerde het Offer. Lees ook Gen. 15:7-18.

Maar terwijl het offerdier tot as werd verbrand, steeg een lieflijke reuk op tot Gods genadetroon (Lev. 1:9,13,17). Lev. 1:9b: *“het is een brandoffer, een vuuroffer, tot een lieflijken reuk den HEERE.”* Een “brandoffer” is in Hebreeuws “olah” (עֹלָה of עֹלָה). Dat betekent “opgang, omhoog gaan”. Evenzo was het offer, dat Jezus aan het kruis voor ons bracht, voor God een lieflijke geur, dat naar Hem opsteeg. Efez. 5:2 – *“En wandelt in de liefde, gelijkwijls ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekenden reuk.”*

Het bijvoeglijk naamwoord “lieflijk” dat in Lev. 1 vóór het zelfstandig naamwoord “reuk” wordt gebruikt, is in Hebreeuws “nichoach” (נִיחֹחַ), een woord afgeleid van het werkwoord “noeach” (נָוַח), dat “sussen, verzachten, rustgeven” betekent. Ook de naam Noach is van deze stam afgeleid, welke betekent “volkomen, comfortabele rust”. Welk een heerlijk schaduwbeeld mogen we nu ontdekken.

Toen Jezus voor onze zonden stierf en tot (geestelijke) as werd gereduceerd, steeg een aangename reuk op voor Gods troon en de toorn van God werd tot rust gebracht. Óók Gods verdriet over onze zonden werd gesust. Is Hij niet wondervol? Geeft deze wetenschap geen diepe rust en vrede in ons eigen hart? Te weten dat wij nu door het geloof vrede met God hebben en dat Hij niet meer boos op ons is (Rom. 5:1)? Jezus werd tot as verteerd en Zijn offer was een lieflijke reuk, opdat Gods toorn aan ons kon voorbij gaan.

Heerlijk om te weten, dat wij die Jezus uit genade bij het kruis hebben aangenomen óók een geur mogen verspreiden, namelijk de reuk van Christus. Als wij ons leven als een offer aan Hem hebben overgegeven, zal de hemelse Goudsmid ons in Zijn smeltkroes reinigen, zodat uit ons offer óók een lieflijke reuk zal opstijgen. Een levendmakende, goede reuk, welke Jezus bekend zal maken aan hén die Hem ook willen aannemen. 2 Cor. 2:14-17 – *“En Gode zij dank, Die ons allen tijd doet triomferen in Christus, en den reuk Zijner kennis door ons openbaar maakt in alle plaatsen. Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen, die zalig worden, en in degenen, die verloren gaan; Dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven. En wie is tot deze dingen bekwaam? Want wij dragen niet, gelijk velen, het Woord Gods te koop, maar als uit oprechtheid, maar als uit God, in de tegenwoordigheid Gods, spreken wij het in Christus.”*

Maar die goede reuk van Christus wordt niet verspreid door onze eigen bekwaamheid of capaciteiten (vers 16). Neen, het is uitsluitend uit God, door de zalving van de Heilige Geest en door genade, dat wij aangenaam mogen zijn voor anderen (vers 17).

Geliefde broeders en zusters, moge onze Redder Jezus Christus u en mij zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)